

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Tomczyński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Dyscyplinarnej
zażalenia obrońcy obwinionego M. R. na zarządzenie (vice)prezesa Wyższego
Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w W. z dnia 3 kwietnia 2019 r. sygn. akt
WSD - [...] o odmowie przyjęcia do rozpoznania kasacji

postanowił :

**zarządzenie (vice)prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego
Adwokatury w W. z dnia 3 kwietnia 2019 r. utrzymać w mocy**

UZASADNIENIE

W dniu 3 kwietnia 2019 r., wiceprezes sądu działający jako Przewodniczący
Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w W. odmówił przyjęcia kasacji
dotyczącej adw. R..

W uzasadnieniu stwierdził, że orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie jest
orzeczeniem prawomocnym z uwagi na przekazanie tym orzeczeniem sprawy do
ponownego rozpoznania. Przewodniczący WSD powołał się przy tym na orzeczenie
VI KZ 2/14 . zgodnie z którym „kasacja może być wniesiona od prawomocnego
wyroku kończącego postępowanie”.

Od tego zarządzenia zażalenie wniósł obrońca obwinionego powołując się na
językowe brzmienie art. 91a Prawa o adwokaturze, zgodnie z którym prawo do
wniesienia kasacji służy od **każdego** (podkreślenie moje AT) orzeczenia Wyższego
Sądu Dyscyplinarnego. Obrońca powoływał się przy tym na zmiany w kpk
wprowadzające skargę na wyrok sądu odwoławczego, przez co – zdaniem

skarżącego – mamy do czynienia z *nova*, *ergo* nie ma podstaw do ograniczenia zastosowania art. 91a ust. 1 Prawa o adwokaturze.

Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy ab initio należy zwrócić uwagę na ogólną charakterystykę kasacji. W tym celu nie można uniknąć sięgnięcia do przepisów kpk a zwłaszcza do art. 519. Do przepisów tych sięgamy poprzez art. 95n Prawa o adwokaturze, nakazujący stosować przepisy kpk odpowiednio oraz poprzez zasady logiki nakazujące nadawanie tym samym pojęciom możliwie zbliżonego znaczenia, niezależnie od miejsca legislacji. Kasacja zarówno w przepisach, jak i w doktrynie jest powszechnie uznawana za :

- środek nadzwyczajny
- przysługujący od orzeczeń prawomocnych
- kończących postępowanie w sprawie

przy czym druga i trzecia z wymienionych cech składają się na nadzwyczajność środka zaskarżenia.

W teorii prawa, mówiąc o środku nadzwyczajnym mamy na myśli środek przysługujący od orzeczenia zamykającego postępowanie w sprawie. Tylko takie orzeczenia ma w sobie przymiot swego rodzaju nadzwyczajności. Oczywiście, ten sposób rozumowania został w pewnym stopniu naruszony przez wprowadzenie skargi na wyrok sądu odwoławczego (gdzie brak jest elementu kończącego postępowanie) i wpisanie jej do działu XI kpk, niemniej jednak taki środek zaskarżenia służy wtedy i tylko wtedy, gdy jest wprost przewidziany w przepisach. Kasacja natomiast niezmiennie służy tylko od orzeczeń kończących postępowanie. Pojęcie kasacji nie jest zdefiniowane w Prawie o adwokaturze, a więc dla zdekodowania tego pojęcia musimy zwrócić się tam, gdzie jest jego definicja czyli –w naszym przypadku – do kodeksu postępowania karnego.

W sposób nie budzący wątpliwości opisuje tę kwestię post. SN z 22 stycznia 2004r. SDI 6/04 LEX nr 568869 (za „Prawo o adwokaturze komentarz” red. naukowa Piotr Kruszyński Wolters Kluwer 2016 str. 278 teza 3 do art. 91 a), w którym sąd stwierdza, że „kasacją może być zaskarżone jedynie takie orzeczenie, które ma

postać orzeczenia merytorycznego w sprawie popełnienia deliktu dyscyplinarnego – jest to orzeczenie sądu odwoławczego, które kończy postępowanie w sprawie i jest prawomocne”.

Późniejsze wprowadzenie skargi z art. 539a kpk nie skutkuje zmianą sposobu postrzegania kasacji jako środka od orzeczeń końcowych, ostatecznych.

Z uwagi na różny zakres dopuszczalności kasacji i skargi na wyrok sądu odwoławczego oraz wyraźną intencję złożenia kasacji a nie skargi, poza zakresem niniejszego orzeczenia pozostaje kwestia ewentualnej dopuszczalności w niniejszej skargi z art. 539a kpk w zw. z art. 95n Prawa o adwokaturze.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji.